

Underfølgelse. Jeg har ikke ringe Betænknelighed ved, om det er rigtigt at foretage en saadan Underfølgelse. Naar der er udnævnt Revisorer, og man finder, at de ere udnævnte paa den rette og betryggende Maade, naar Revisionen er kontrolleret af Overførigheden og Ministeriet og Revisionens Bemærkninger ere offentliggjorte, og Ministeriet har det i sin Magt, hvis det viser sig, at Rasken bestyres slet, at der er Underbalance osv., at foretage de fornødne Skridt, saa ser jeg ikke, der er nogen absolut Nødvendighed for at foretage den Art Underfølgelse ved Sparekasseseinspektører; men jeg anser det i ethvert Tilfælde for ganske sikkert, at det overordentlig let vilde kunne lede til høist uheldige Forhold. De hæderlige Mænd, som nu alle Vegne staa i Spidsen for Sparekasseseinstitutionen, ofte eller maaste som oftest ulønne, anvendende en overordentlig betydelig Del af deres Tid paa dette Arbejde, vilde nemlig ganske vist ofte føle sig særlich afficerede af, at der kom Mænd, som blandede sig i deres Virksomhed, naar den ikke var af en saadan Natur, at det netop kunde foranledige Ministeren til at stride ind, og som gav dem Bink som dette: „I bære Eder tosset ad ved at gjøre Dit og Dat, I skulle hellere bære Eder ad paa en anden Maade!“ Jeg frygter for, at mange af disse Mænd da vilde sige Tak for denne Bestilling og fortrække at lade Sparekassen passe sig selv. Jeg mener derfor, at der er Grund til at frygte for en saa nærgaaende Kontrol, som dette kan være, thi man er jo ikke saa sikker paa, med hvilken Taft disse Mænd ville optræde; de kunne let blive til overmaade stor Skade for Sparekasserne. Vil den ærede Minister gaa ind paa, at Bedtægternes Stadsfæstelse forståas paa den Maade, jeg har antydet, kan jeg ikke tro Andet, end at man nok kunde enes om visse Hovedregler, og jeg tror, at det maatte siges at være en særlig Fortjeneste, den høitærede Minister havde indlagt sig, naar han havde faaet gennemført et Lovforslag, der kunde bidrage til, at en Institution, der har udviklet sig saa fortrinlig, som den har, ikke skulde komme til at styde vilde Skud, men kunde vedblive at blomstre her i Landet.

Den fungerende Formand: Idet jeg giver det andet kongevalgte Medlem Ordet for en kort Bemærkning, vil jeg i Almindelighed, ikke for det ærede Medlems Skyld, men for min egen Skyld, henlede Opmærksomheden paa, at Formanden kun er berettiget til at give ærede Medlemmer Ordet udenfor den Orden, som ellers vil være at følge, hvor en Bemærkning enten er en kort Berigtigelse eller en personlig Bemærkning, men ikke blot, fordi Bemærkningen er kort.

Udsig: Den ærede næstforegaaende Taler mente, at det kunde bebreides Nationalbanken, at den skulde have støttet enkelte Bankinstituter, med hvis Virksomhed det ærede Medlem ikke syntes at

være fornøjet. Jeg veed ikke, hvortil det ærede Medlem sigtede; men haad det ogsaa er, at det ærede Medlem siger til, kan jeg forstikke ham om, at han har været urigtig underrettet. Nationalbanken har i de senere Aar understøttet enkelte Banker og mange Sparekasser under Forhold, hvor disse Instituter vare, om jeg saa maa sige, hjorte fast, og hvor de, naar de ikke erholdt fremmed Hjælp, ikke vilde se sig i Stand til i det daværende Dieblit at opfylde deres Forpligtelser. Men der vil ikke kunne paavises noget Tilfælde, hvor Nationalbanken — det være sig enten til det Gode eller til det Onde — har fremhjulpnet noget Bankinstitut til at udsolde en større Virksomhed end den, som dette Institut ellers vilde have udøvet. Noget saadant Tilfælde, hvor Nationalbanken, om jeg saa maa sige, skulde have bidraget til, at en Bank skulde have udøvet en større Virksomhed, end den ellers vilde have gjort, vil ikke kunne lade sig paavise. Det er kun for en Berigtigelse, jeg bad om Ordet, og jeg skal da, efter vor høitærede Formands Bemærkning, saa meget mere undlade at komme ind paa det Dvrigt, som den ærede Taler ansøgte, hvor meget Urigtigt der efter min Mening end var deri, navnlig, saa vidt jeg tror, i hans Betragtning af vort hele Bankvæsen.

Strandskov: Jeg skal ikke opholde det hie Ting ved de forskjellige Punkter i dette Lovforslag. De ere saa vel i Saar som i Dag saa grundig diskuterede, at jeg ikke skal indlade mig derpaa. Det forekommer mig, at dette Lovforslag, set fra een Side, indeholder for Lidt og fra en anden Side set meget for Meget. Fra een Side forundrer det mig, at den høitærede Minister ikke har medtaget alle de Pengeinstituter her i Landet, som styre Andres Pengemidler. Det er er dog klart, at ved Sparekassesevæsenet er der foresaldet saa Lidt af, hvad man kalder Ufolibt, at der kunde, synes det mig, være mindst Marsag til at trække Sparekasserne frem, fremfor de andre Pengeinstituter. Naar Lovforslaget kun indeholdt kontrollerende Bestemmelser fra Regeringens Side, skulde jeg være enig med den ærede Minister i, at et saadant Forslag kunde være hensigtsmæssigt. Det vilde vistnok ogsaa overfor hele Sparekassesevæsenet have gavnlige Følger derved, at alle Sparere saa kunde overbevise sig om, at Sparekassens Regnskaber vare førte solidt, idet disse en Gang om Aaret kom ind til Regeringen, saa at Sparerne kunde være visse paa at kunne faae deres Penge ud til enhver Tid, naar de ønskede det. Fra en anden Side betragtet, forekommer det mig, at en Lov som denne paa det Bestemteste vilde føre til, at alle vore nuværende Sparekasser i en kortere eller længere Tid vilde blive umulige, idet de efter dette Lovforslag saavel med Hensyn til Rentens Størrelse, som med Hensyn til Raskens Bestyrelse vilde blive saa godt som umyndige.